

Խաղար խամար էլ ունիմ բեղով մուրուսով,
    ա՛խ հալա բեղով մուրուսով.
Խաղար խամար էլ ունիմ՝ հալա թուխ մուրուս ին,
    հալա թուխ մուրուս ին.
Խաղար խամար էլ ունիմ՝ սիւտակ մուրուս ին,
    ա՛խ հալա սիւտակ մուրուս ին»:
Դաւիթ զթուղթ կարտաց, կիրից Մորամելքին. «Իս էկայ»
էլաւ զձին, թուր քեշից, կանչից.

«Որ քիւն՝) էք՝ յարթուն կացէք,
    ա՛խ հալա յարթուն կացէք.
Որ յարթուն էք՝ ձե ձիանք թամբեցէք,
    ա՛խ հալա ձիանք թամբեցէք.
Որ ինչ թամբուկ ին՝ իլըցէք, խեծըցէք,
    ա՛խ հալա իլըցէք, խեծըցէք.
Չասէք՝ Դաւիթ գեող էկաւ, գեող կինաց,
    ա՛խ հալա գեող կինաց.
Անմախ՝ ձի մախ իմ բիրի,
    Անկիրող՝ զձի խոգին տ'առնիմ»:

Դաւիթն էր, կանչից Աստուած, էրկու գլեռն քշից, կինաց
չաղբըբիրու գլեռն խլիսցըցուց, դարձաւ: Ինչ դարձաւ, արընէ:
Խեղեղ զէշիր կ'տանէր:

Էն եանէն ծերունուկ խալուիւր ըմ էկաւ, էրաւ «փո՛շտ,
փո՛շտ, փո՛շտ»:

Տը ժողվիմ խարիր խաղար խամար զուռնըշի,
Տը ժողվիմ խարիր խաղար խամար դհեուլշի,
Տը ժողվիմ խարիր խաղար խամար էն ինչ փեսայ ի վեար
    թախտին,
Տը ժողվիմ խարիր խաղար խամար էն ինչ խօրէ մօրէ մէկ ի,
Տը ժողվիմ խարիր խաղար խամար սաղբանդ,—
    Տ'երթամ վեար Դաւթին կուիւ»:

1) Բուն, բնած: